

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ ВРАНЦІ.

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок Ч. 10. II. ПОВ.
Телефон Редакції й Адм.: 229-41
Телефон Друкарні: 229-26
Адреса для телегр.: Діло Львів
Кошти: П. К. О. Львів 504.000.
Банку Чеських Лівон.
Прага „Діло“.

Рукописів не звертаємо.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно (з книжкою) . . . 5.00 зол.
Чвертьрічно 15.00 „
Піврічно 30.00 „
Річно 60.00 „
В АМЕРИЦІ 1.50 ДОЛ. у че.
ХОСЛОВАЧЧИНІ 30 КОР. ч.
У ВСІХ ІН. КРАЯХ 7.50 ЗОЛ. п.
ОДИН ПРИМІРНИК 20 СОТ.

ВСІ ТОЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ ДІСТАЮТЬ ЩОМІСЯЦЯ БЕЗПЛАТНО
КНИЖКУ Б-НИ „ДІЛО“ В ОБЕМІ 10—15 АРКУШІВ ДРУКУ.

Перемога національних військ у південній Іспанії.

Після довгої підготовки червоні приступили до офензи у провінції Естрамадура у напрямку Віаля Франка де Льюс Баррос, що є ключовою до важного залізничного вузла Меріда. Червона піхота при підтримці літаків заатакувала місцевості Оронеза і Тааверра. Національна головна квартира повідомляє, що національна армія по 4-годинній битві розбила ворожий фронт, ширший на 20 км. і посунулася 10 км. у становища червоних.

ПЕРЕМОГИ НА ІНШИХ ФРОНТАХ.

Цей самий комунікат стверджує, що національні війська на відтинку Хака відбили з великими втратами наступ червоних, зовсім розбиваючи один курінь.

На відтинку Граха Торрасермоза національні війська проломли фронт червоних, які потерпіли чималі втрати. У Санта Барбара здобули національні війська копальні олова і багатий воєнний матеріал; 242-ох червоних воїнів дісталось до неволі.

155 убитих і понад 500 ранених на вулицях Барсельони.

ВИСЛІДИ НОВОГО НАЛЕТУ.

Вчора (неділя) пополудні національні літаки здійснили 2 налети на Барсельону, скидаючи в центрі столиці 40 тон бомб. Дві вулиці в центрі міста зовсім знищені; на диво пошкодження не зазнала церква. Під час бомбардування загинуло 155 осіб, ранено понад 500. Як подає національний комунікат, це відомості про налет на Саламанку.

МОСКАЛЬ — ВОЖДОМ ЕСПАНСЬКОГО ЧЕРВОНОГО ЛЕТУНСТВА.

Як подає еспанська національна преса, совітського летуна Турноза, який перед кількома місяцями приїхав до Каталонії, іменовано вождем червоного летунства.

Ще один швейцарський кантон видав війну комунізму.

У лозанському кантоні відбулося референдум у справі заборони організацій зв'язаних з комуністичною партією. Воно покінчилося перемогою правих: 34.536 голосуючих висловилися за заборону комуністичних

організацій, лише 12.693 протя.

У самій Лозані, де в листопаді 1937. р. комуністи дістали при виборах коло 10.000 голосів, тепер проти внеску голосувало лише 4.536 осіб.

Ліга Націй

супроти китайсько-японської війни.

Лігма у порозумінні з китайським делегатом до Ліги Націй Велінгтоном Коо поставила вимогу приступити до протияпонських дій. При цьому не пристосовано нормальний процес, не поставлено внеску Раді Ліги. Коо виступив, на яку зібрався Іден, Дельбос, і виступив, цей останній запропонував Раді Ліги резолюцію, яка зобов'язувала поодиноким державам дати Китаю грошову або фінансову поміч. Цим способом Лігма хотів дістати апробату на світовий мійч для Китаю.

проти китайського делегата до Ліги Націй, який домагався індивідуальної помічі Англії та Франції проти Японії.

„Матен“ іронічно підмічує, що Китай, який постійно спроваджував для своєї армії зброю та інструкторів з Німеччини, тепер нагло хоче французької фінансової помічі. „Епок“ радить урядові поступати обережно у далекосхідних справах, бо СССР хоче їх використати до збройної інтервенції. Це довело до світової війни, яка не була в інтересі Франції.

ЯПОНСЬКИЙ ПРОТЕСТ ПРОТИ СССР.

Японський міністр закордонних справ Гірога оголосив енергійний протест проти СССР, який припинив поштовий оборот пактами з Японією. Ця репресія — мовляв — не має ніякого відношення до факту, що японці затримали совітський літак, який нелегально перелетів кордон і причалив 200 км. від нього, у глибокій манджурській території.

Найкраща подяка Рідній Школі за святочні бажання приходить чеком Рідної Школи.

Положення учительства в УССР.

„Діло“ гостро критикує нарком освіти УССР, який звільнює з посад учителів без поважних причин. Напр. в Одесі, маму 5-ох дітей, звільнили лише за те, що вона щороку привозила на світ

одну дитину. Начальник відділу середніх шкіл нарком Козлов признався, що він звільнив без причини 500 осіб з посад. З огляду на те „Ізвестія“ домагаються чистки в київському наркомі освіти (АТЕ)

ПІД ДИКТАТОМ Т. Ш. Л.

НА ШЛЯХУ ДО ПОВНОЇ ЛІКВІДАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ШКІЛЬНИЦТВА В ПОЛЬЩІ.

Вже за Австрії засновувало „Товариство Школи Людовей“ приватні школи не раз для смішного малого числа дітей, нерідко для 10-ти, або 5, а навіть для 3-ох дітей, щоби тільки задержати „польську пліщувку“ серед українського моря. Після війни ті школи Т. Ш. Л. перейшли на стат державний, а що в дотичних українських громадах були звичайно більшекласові українські школи, то ті школи (не раз з кількома польськими дітьми) лучили з нашими школами (нерідко зі сотнями українських дітей) як „рівні з рівними“, а на ділі — польську.

Так воно діялось тоді, коли керма в Польщі і керма Т. Ш. Л. находилась в руках русофільських „ендеків“, непересданих ворогів українського народу й української ідеї.

Коли в 1931 році змобілізована потрапеза „санация“ викинула з проводу Т. Ш. Л. вшехпольців Гломбинського, Сікору й інших, і на їхнє місце вибрала „своїх“ людей — тоді „ендеки“ підняли ерихонський крик що повіє інший вітер в сторону українців, що це відібється на польському стані посідання і т. п.

Переможна „санация“ з місця спростувала такі нічим неосновані ендецькі „підозріння“, а тодішній генеральний освітній референт Т. Ш. Л. і заразом начальник Головного Відділу у Львівській Шкільній Кураторії, Д-р Артур Копаць оголосив у вересні 1931 р в польській пресі, що:

„Теперішня, державна ситуація вимагає, щоби особливий натиск покласти на східні окраїни! Щоби найсильніше зміцнити польську і польську культуру на східних окраїнах, тепер не вистає аж оборона польського стану посідання на східних окраїнах. Треба перейти до офензи на тому відтинку державно-творчої праці!“

І пішла заповідана „офензива“ не тільки на виховно-освітніх ділянках, не тільки при помочі творення нових косячоків, каплиць, „домов людових“ і т. п. „пліщувек“, але Т. Ш. Л. ухвалює резолюції також у справі польської колонізації східних окраїн та домагається заборони продавати хоч клаптик землі в українській руку!

Очевидно в усій цій акції державна адміністрація не може доглядати переступлення компетенцій Т. Ш. Л. Навпаки, в усіх таких маніфестаційних зборах Т. Ш. Л. беруть участь представники державних властей, вітають ті збори та уважно прислухуються їхнім ухвадам.

Наступ Т. Ш. Л. саме в повному розгоні. Значилось це особливо на Загальному Зізді Т. Ш. Л. у Львові в днях 13. і 14. листопада 1937 р., в якому взяли участь і вітали Зізд представники уряду, війська і шкільної влади (куратор д-р. Купчинський). Цей Заг. Зізд Т. Ш. Л. ухвалив основне домагання, що „народна школа мусить бути спорта на державній мові навчання і по душі повинна бути польська.“

Після того шк. куратор д-р Купчинський видав заборону переводити шкільний плєбдіт за українською мовою навчання, якщо в даній школі нема ще 7 літ або вже є більше як 7 літ від останнього правосильного рішення про мову навчання. До речі, та заборона противоричить розпорядкові міністерства освіти 7/1. 1925 р. і дотеперішній практиці шк. влади, почавши від 1925 р.

Та на цьому не кінець. Т. Ш. Л. оголосило в польській пресі поклик до тих, що мають обов'язок легалізувати підписи батьків на шкільних декларациях за українською мовою навчання; отже до громадських урядів, нотаріів, суддів і старост, „щоб не легалізували підписів“.

дає останні звістки з простору
форму приймну для зору
для вуха мелодію прозору...

Негайно після того старости заборонили в'їздом „стверджувати власноручність підписів“, а львівське староство заборонило Рідній Школі займатися шкільним плебісцитом за українською мовою навчання під загрозою припинення діяльності або взагалі розв'язання Товариства, хоча Рідна Школа по думці § 5 була „а“ свого статуту має право й обов'язок боронити інтересів українського шкільництва й учительства. Очевидно, проти тої загрози вніс Головна Управа Р. Ш. своєчасно рекурс до львівського воєвідського уряду.

Однак Т. Ш. Л. без ніяких перепон веде далі шкільний плебісцит за польською мовою, бо це „до іншого“, та виступило з новою ініціативою у справі остаточного зліквідування всього українського шкільництва в Польщі. Польська преса повідомляє, що на днях відбулися в цій справі збори голов 15 кружків Т. Ш. Л. львівського повіту і 9 інших організацій. Ухвалили заснувати комітет будови „домов людських“, польських шкіл, костелів і каплиць, щоб кожна місцевість мала костел або каплицю і польський „дом людини“. Крім того ухвалили такі резолюції:

- 1) Перевести плебісцитову акцію за польською мовою навчання в усіх місцевостях, де українці переводили шкільний плебісцит за українською мовою навчання.
- 2) Зокрема переводити такі шкільні плебісцити за польською мовою навчання в усіх місцевостях, де є ще українські школи.
- 3) Головний Виділ сформує петиції польського громадянства на області Кураторії Л. Ш. О. за зміною шкільного закону з 31.VII. 1924 р. в дусі польської держ. рації, щоб увести польську мову навчання в усіх прилюдних школах; особливо ж необхідно скасувати шкільний плебісцит. Видрукувати петиції у відповідному числі примірників і розіслати ті друки до всіх польських осередків в терені та розвинути широку

пропагандивну акцію за найчисленнішим збиранням підписів.

Щодо першої резолюції, то звертаємо увагу на статтю посла В. Кузьмича п. н. „Друга фаза шкільного плебісциту“ і радимо придержуватися поданих там інформацій та вносити рекурси по зразку поданому в ч. 20. „Діла“ з 29. I. 1938 р.

Поклик другої резолюції за польським шкільним плебісцитом у громадах, де ще є українська школа — не має законного обґрунтування § 10. міністер. розпорядку з 7.I. 1925 р. (Д. З. Р. П. ч. 3, поз. 33.) постановляє, що вносити шк. деклярації за польською мовою навчання можна тільки в тих місцевостях, де українці переводили шкільний плебісцит за українською мовою навчання. Зате ніякий закон ані мін. розпорядок не передбачає можливості переводити самостійно шк. плебісцит за польською мовою навчання.

Не будемо ставити в обороні закону Грабського з 31.VIII. 1925 р. який своєю структурою розділює громадян польської держави на упривілежених і покривджених та який спричинив нам страту понад 3.000 українських шкіл. Стверджуємо тільки, що польський апетити зростає й еволюція поступила так далеко, що для Т. Ш. Л. навіть — закон Грабського — це нині криза для польського народу!! Це дуже характеристичне, як зразок теперішніх польсько-українських відносин.

Очевидно постулатів Т. Ш. Л. не можемо легковажити, тим більше, що — як вказала дотеперішня практика — за словами приходять діла. Тому проти цілковитої ліквідації українського шкільництва повинні жвавіше заступитися всі українські партії, Українська Парламентарна Репрезентація і весь український народ зокрема звернути увагу українським батькам, щоб не далися піддурити й не підписували ніяких петицій.

І. Г.

Холм лежить за Бугом.

II.

ТИХЕ МІСТО З ГОЛОСНИМИ СКАНДАЛАМИ.

Властиво Холм не змінився, хіба побілів від зими й почорнів від болота. Ранком відпустило, закапотіло з міщанських, критих гонтами дахів. Ну, що нового можна тут знайти? Тихе місто, але це так тільки назвеш, бо в дійсності — широко про нього динь фам. Раз-у-раз комулісти, афера з завалеюю ще „живим“ дирекцією залізниць, страйк проти жидів у лікарні, ендецькі бешкети у гімназіях і те і це й тамте; шумливо тут, цікаво. А українці?

Тих не видно, але є, були і знову починають бути.

Бо Холм вже так спокійно „привик“, щоб тільки раз у рік замінюватися в українське море — на Пречисту. І так було останньої Пречистої; народу прийшло більше, як шорік. Шкаво було, й справді варто пригледати, що того дня посвячено нову корову місцевого церковного братства, реституованого після занепаду у 1852 р.

Корову з образом Пречистої уфундувало тутешнє міщанство, горде на свої високі, бо ще князі традиції, як і на те, що за шість століть не піддалося цілковито чужому наступові, що мав його збити з ніг, розторожити, переломити. Дарма!

НА ВИСОКІЙ ГОРІ СТОІТЬ ХОЛМСЬКА КАТЕДРА.

Може й дійсно Галичина так мало знає про минулу і сучасну Холмщину і лівнічні землі, що аж часами сором признається до тої незвичайної зрештою через нас завиненої — ігноранції. Але нема з лівністю ані одного галичанина-українця, особливо галицького духовника, що не знав би, чи не чут про існування і домо славної холмської катедрі, що побіч володимирських, львівських, почаївських чи київських святинь завжди була стовпом мови і національної сили. Холмська катедрі належить до найстаріших локитворів українського церковного будівництва.

Заслужений дослідник холмської старовини, уніятський єпископ Яків Суща (XVII в.) записав у своєму „Феніксі“ оповідання, що фундатором

холмської катедрі був Володимир Великий; за переказом Іпатієвського Літопису, катедру збудував Данило Романович коло 1235 р. після перенесення ним єпископського престолу з Угровеська до Холма. Яка з тих двох версій правдива — невідомо, але правдою є, що холмський собор був твором нашої найславнішої княжої епохи. Фактом є, що на камінному за-престольному стовпі, що його в 1638 р. розібрав єпископ Мет. Терлецький, був грецький напис: 1001 рік. У стінах старої княжої катедрі сотні років спочивали вічним сном тліні останки героїських князів (Данило, Роман, Шварно, Михайло) благочестивих київських митрополитів, достойних холмських владик і інших архієреїв. Підчас великої пожежі у 1259 р. катедрі була згоріла, але князь Данило відбудував її знову. Загальну увагу звертала тоді внутрі собору прегарна велика мармурова чаша для хрещення дітей, якої особлива краса схоронилась до нині в холмській народній легенді. Опісля катедру сплюндрували татари, потім знов її відбудовано. Від 1596 р. катедрі перейшла на власність уніятів (в цьому році холмський єп. Збигуєвський приймає унію), а згодом стала євangelією оо. Василіян. Зборонська угода поляків з Хмельницьким переказала катедрі православним, але вже в 1652 р. перейшла вона знов до оо. Василіян, які деформували її вигляд численними латинськими налізками. І врешті у 1875 році, після переходу уніятів на православ'я, — холмську катедрі знов замінено на православний собор, щоб кількадесять років пізніше замінити її на костел.

Стоїть холмська катедрі на високій, пануючій над містом горі. Її доля — символ зміненості цієї нілого краю, над яким впродовж віків. Тепер піднято велику покаянську будівлю основної опорою. Забудовано пасивні, важкі, забілені всі мистецькі фрески й образи вичоті, вичорпані чудові мозаїки, зрізано навіть підлогу. Внутрі катедрі панує тепер біла тиша. Іконостас опалений. І лише одна невелика копія чудотворного образу завішена над вівтарем нагадує минуле. Оригінал чудо-

творного образу холмської Вожої Матері везений до Москви.

В день українського відступу тисячі людей відходили катедрі. Якесь пані з якогось „доброго“ старались продавати дуже адово підручені ікони холмської Богоматері з польськими написами, але жінки, що звичайно розпитували за такими пам'ятками, минали їх вдалека.

ОБЕКТИВНІ ПАРАЛЕЛІ.

Зорганізована в той день великим майданом труда і гроша польська національно-релігійна маніфестація не вдалася, хоча деталі обдумані і переведено підготовку до неї.

Видано десятки тисяч спеціальної пропагандивної брошури п. н. „На свято Зам Хелмської“, а крім цього — багато різних молитовників, патрістичних віршків, образів тощо. Подбали навіть за складані штудерні віршові лімпиони (літи це люблять!) для учасників процесій, з видрукованими на стінках прозорого паперу відповідними віршиками про Холмщину.

Польське Радіо поспішило очевидно (п'ятий раз) зі спеціальною аудиторією, усі польські крамниці дали до брошур оголошення і мовно. Нагоду використано недвозначно антибейкотової протикіндівської акції. Ще й сьогодні мало не на кожному ступні сходів до лівнічної княжої катедрі читаєть вимовні написи: „Добри католик не може бути жидовським Войтком“.

Якіж висліди дала ця ціла пропаганда? Цілковито пересічні. На свято прибуло зноз Холму не більше як 2.000 людей, при чому переважна частина прийшла в процесіях. Релігійна частина Холм (міщани й урядовці), а якуму не жє урядова статистика нараховувала ще в 1931. р. 13.230 римо-католиків. Слід тем не креслити, що половина населення Холму — учні, а всі школи в день пропагованого апарками й радіом свята були вільні від науки. Лівніські священники виголошували — треба признати — адержані проповіді, дії правдоподібно до переконання, що гострі куки на православних лише зміцнюють ставлення тих останніх. Кульмінаційним моментом свята була молитва за „наверненням лівнічних“... В 4. год. попол. Холм цілковито опустів.

Колиб тепер хотіли перевести порівняльний паралель між двома святами — виставили б місці невеликої розмірної цифри учасників цього поставити число 12.000 і долати до нього два такі слова: прийшли без ніякої віри в анічийого боку, без ніякої організації.

Саме в день православного українського відступу, наємні робітники почали зривати стіни мурі катедральної лівнічності. Влада мала непотрібною кам'яною брилою. Летовні зміли над містом і відбивались серед мурів православного свята. Однак на обличчях людей не робили вони ніякого враження.

СУЧАСНЕ ОБЛИЧЧЯ ХОЛМУ.

Сучасний Холм — місто з двадцятьма тисячами мешканців. Цифра останнього урядового перепису вказувала в ньому мовно на дві тисячі українців, підчас коли з цього повіті було їх 37,5 тисяч.

Значіння Холму не лежить у сфері мовлення. Не треба забувати, що великий відсоток населення творять чужі, заміщені українці, лівнічники, вчителі, купці. Досить тільки в велитєнську понуру червону масу несправді до ажитку будов, трупів залізничної мови, що стала джерелом неймовірних афер і спольонізувати Холм до тла, щоб не врятувати Холм треба вважати культурним центром Холмщини без огляду на його національний склад. Вія до того покликаний історією і літністю найновіших років. Тут міститься й після війни живуче джерело народної польської сили, тут був центр цілого великого родженського руху, що поламав спільну обнови обхопив був цілу холмсько-лівніську землю.

Дарма, що нині збудований м. гроб Холмщини та жєтовенних олівних Холмщини — не наш. Дарма, що на 9 кілків і нема ні одного українця, дарма, що є в Холмі „лєш“ адвокат, дарма, що школи польської церкві, заслана Данилою Холмщини існують музеї — гордість нашого народу.

мучо студентства, дарна, що сотні викривлених душ багріє від тесних дум про... красну плоть...

Над Холмом починають рожевіти нові мрії. Поволі, тихо, вперто. Тут і там дліє знати про себе гурт позитивних, робучих людей. У-во-во! У Холмі починає оселяватись наша інтелігенція, докучити Холму по селах ескупізація, ще до недавня молоді... дає брацтва терезності і церковних приятелів.

ЗАБУТИ РОКОВИНИ.

Наша преса рідко може собі дозволити на оригінальних закордонних кореспондентів. Але й тут ми вже не останні. Ось наприклад, у вересні м. р., коли Німеччина так урочисто святкувала „сімсот літ Берліна“, всі наші подорожники мали свої спеціальні звіти з тої радіальної свято великого германського нації. Але про Холм, наш сивий Холм, що згідно з датою Галицько-Волинського Літопису вистав як юнаке місто рівночасно з Берліном (1357) згадав лише один, єдиний журналіст, принаймні, в сімох віршах!

Прогавили ми рідкі роковини, хоча так любимо всілякі ювілеї й академії. А проте роковини не одинока нагода. Українська молодь, галичани, Холм чекає на наших — своїх молодих лікарів, адвокатів, дентистів, кравців, фотографів, купців, фрізерів, бо Холм і Холмщина не псалі ще сама заповнити ряди своїх провідників.

ІСТОРІЯ — УЧИТЕЛЬКА ЖИТТЯ.

Стою на самому вершк катедральної холмської „Гірки“. З церкви, що п у 1884. р. збудували понад холмською катедрою москалі за гроші Пестринова, (з мармуру й самоцвітів) умістивши понад входом вимовний напис: „І буде єдино стадо і єдин пастир!“ — не залишилося сліду.

Самоцвіт душі холмського українського народу пролежав уже в п'ятні історії довгі століття. Однак він нічого не втратив зі своєї давньої вартості, заржавів, померкнув, але й далі лежить за Бугом, там, де його положила доля.

Роман Гучванович.

— о —

УНДО.

ІІ ЗАСІДАННЯ ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНО-ДЕМОКРАТИЧНОГО ОБ'ЄДНАННЯ. (Комунікат.)

29. січня 1938. р. відбулося друге засідання Центрального Комітету УНДО, на якому вибрані заступники голови партії, секретаріат і членів езекутив. Заступниками голови партії стали: посол Володимир Целевич, інж. Юліан Павликовський, о. пралат Леонтій Кушницький і пос. д-р Степан Вітницький. Головним секретарем вибраний д-р Франц Свістель, заступниками головного секретаря — ред. Зенон Пеленський і м-р Богдан Бородайко.

До езекутив партії ввійшли: д-р Степан Біляк, пос. Дмитро Великанович, д-р Михайло Волошин, пос. Володимир Кузьмович, п. Євгенія Макарушкова, д-р Любомир Макарушка, д-р Олександр Марітчак, сен. Остап Луцький, пос. Зіновій Пеленський і інж. Микола Твордло.

На тому самому засіданні вибрано редакційну комісію для устаткування тексту декларації, яку мають підписати всі члени Центрального Комітету згідно з ухвалою Народнього З'їзду. До Комісії ввійшли: д-р Михайло Волошин, пос. Володимир Кузьмович, д-р Любомир Макарушка і сен. Остап Луцький.

Для перегляду та скоригування організаційного статуту партії вибрано теж окрему комісію, до якої ввійшли: д-р Степан Баран, посол Володимир Целевич, посол Володимир Кузьмович, д-р Любомир Макарушка, д-р Олександр Марітчак, крім того голова партії і головний секретар.

дискусії. Те все предложу Пану Міністрові на окремій конференції.

У своїй відповіді на заторкнені в часі дискусії питання міністр військових справ ген. Каспшицький на цю промову посла Целевича заявив, що Польща не виріється праці воєнів національних меншин аж в часі мира ані війни. Міністр переконаний, що воєнів-громадяни цих національностей виконують свою працю згідно з обов'язком. Вірю в це і на це рахую.

„Щоб можна було це зусилля спільно виконати, мусимо мобілізувати воєвського духа не тільки в рамках польського громадянства, але й громадянства, що його пос. Целевич репрезентує. Розагітовані елементи треба знеутралізувати і зліквідувати. Тому ще раз беру на себе повну відповідальність — я уповажив деяких старшин до участі в суспільній праці, якої завданням є саме цього духа мобілізувати. Не гадаю, що я зле зробив. Політична праця заборонена наказом начальника воєвда і свідомістю шкоди для польської армії, яка має місію того роду, що не може мішатися до політики. Це аксіома“.

Становище УПР супроти польської армії.

ЗАЯВА ПОСЛА ВОЛОДИМИРА ЦЕЛЕВИЧА, ВИГОЛОШЕНА 28.СІЧНЯ Ц. Р. В ЧАСІ ДИСКУСІЇ НАД БУДЖЕТОМ МІНІСТЕРСТВА ВІЙСЬКОВИХ СПРАВ ТА ВІДПОВІДЬ МІНІСТРА КАСПШИЦЬКОГО.

В попередньому числі „Діла“ подали ми коротке замітлення з дискусії над бюджетом міністерства військових справ у бюджетовій комісії сейму. У цій дискусії — як ми вчора згадали — збирав слово пос. Целевич, що виголошує таку промову:

„Даме знають нашу засадничу декларацію про відношення українського громадянства до армії. У тій справі не маємо що більше додати. Справді залежить нам на оборонній силі армії. У війнініх часах війна є тотальна, себто вчить її всі, ціле громадянство. Тому настрої громадянства не є байдужа справа. Думаю, що ми українці здамчили серед себе та унещадливи в релігійову роботу Комінтерну, то не тільки зробили для себе корисну річ, але причинились до окріплення оборонної сили держави.“

На жаль мусимо підкреслити, що що торкається ресорту військових справ, українське громадянство має цілу низку постулатів. Ось наприклад: Маршал Сміглі-Ридз ведить військових стовити остронь від політики. У нас не так діється. Згадаю про одні летючки, про участь військових у деяких нарадах та акціях, які мають протиукраїнський характер, про деякі виступи й реферати військових у терені та у Зарубі. Вистак вичислю деякі наші постулати, які ми: приймаючи українців до фахових військових шкіл, авансування тих, що відбули військову службу, поширення духовної опіки над військами греко-католицького і православного ві-

роісповізнання, справа розвитку українських спортивних організацій, справа військових оборонців, справа достав для армії, справа поведінки у відношенні до українців при бранці і т. п. Свідомо не подаю фактів і доказів. Роблю це тому, бо не вважаю відповідним порушувати їх у публічній

Від 1 лютого продаж

ПОДИНОКИХ
АР
ОБУВИ І ПАНЧІХ
Del-Na
у всіх філіях
ЗА БЕЗЦІН

ЕДМОН АБУ.

ПАРЦЕЛІ НА ПРОДАЖ.

Оповідання.

Одного дня артист тратить терпець і кричить до Шантрі:

— Ти осел! ти не розумієшся на добрих образі! збирай собі це свинство!

Антивар хапав за першорядне полотно і мав як гніна. Ніхто не знає його галерії. Вони нагадує печеру льва: всі знають, що туди ходять, але ніхто не знає, що звідти вилізе. Бо, що він дістає, він перепродує і вимінює. Там хтось найде свій твір у чужих руках, Шантрі відповідало: „Я заміняв його на Фан Дайла!“ А який артист не був би гордий від такої заміни?

Турнір не дав йому ніколи ні образця. Річ проста: коли хтось продає образи, то їх не роздає. Але коли його подружні пляни здійснилися, то він обідав собі його щедро винагородити.

Обіда прийшли тоно на умовлену годину і бачили 2-а година, коли вони застукали до мешканця Гавра. Розалія сама відчинила їм двері. Тітка вийшла була зі служницею на базар. І вона змислила їх до Ізабеллі, сказала Шантрі, що він хотів знати про одорова родини і що собі представити Турнірові, як це звичайно робимо, коли знайомимось з людиною, про яку ми багато чували. Вона не знала, на якій уваж бачко продає парцелі і чи згодився він на подати наполювину, але показала йому літературний план. Анрі поспохав низичити йому цей план на день-два з тим, що він приїде до Гавра і розповідатиметься з паном Гавром.

Розмова була не довша, ніж дві хвилини, але малар вийшов очарований.

— Ну, як? — спитав його Шантрі на столах.

— Дай мені спокій. В очах скачуть мені вогники, немов то я побачив італійський краєвид.

— Дуже багато ти не помилився. Родина Гавр'я виводиться з Нарбони, римського міста. Гавр є гордий на те, що його предки були завойовниками світа.

Анрі дивився на дів Гавра, Шантрі сміявся: — Шкода твоїх очей. Вікна його помешкання виходять з другого боку на подвір'я. А донька тобі подобається?

— Не жінка, а богиня. Я уявляв собі, що побачу якусь Бальзакову Євгенію Гранде, що засохла від скнирства і самотності. Я ніколи не уявляв собі, що вона може бути так гарно розвинена, як квітка. Вона має двадцять років? Усі грецькі статуї є в тому самому віці.

— А очі?

— Я бачив не тільки її чорні великі очі, гарне каштанове волосся, божесьько зарисовані брови, горді уста, білі зуби, ніжні палачі і уха. наче мушлі з Антілії. Я навіть запам'ятав собі її сукню з англійської альпаки і комірик з маншеттами, які мусіла робити сама, бо готових таких нема. На руках не має перстенів, уха для ковчків не проколені... Я все знаю напам'ять.

— О, то погано! Коли серце починається мішати до інтересів, то я вже не маю що тут робити! — крикнув Шантрі.

— Я мусів наговорити сила дурниць, бо я був майже неспритний. Може вперше в житті я відчував повне щастя перед такою досконалою красою.

— Но, добре. А тепер ходімо подивитися на другу сторону медалі.

— На яку?

— На парцелі.

— Навіщо мені парцелі! Навіть якби ця дівчина не мала сотика то я був би готовий з нею женитися!

— Можеш робити як хочеш. А коли парцелі будуть тобі непотрібні, можеш мені їх відступити. Я вже давно тужу за тим, щоб бути земле-власником.

Коли Гаар вернувся до дому, Розалія оповіла йому, що Шантрі привів зі собою молодого артиста Анрі Турніера у справі купна парцелі, і що вона позичила йому пляни і що він вернеться, щоб порозумітися щодо купна.

— Але — додала вона накінець — я заложилася би, що він прийшов сюди за якоюсь іншою справою. Говорив так, якби не знав, чого хоче. Він виглядає занадто добре на звичайного купця.

Гаар ані не зморщився, тільки потер собі ніс і сказав:

— Нехай би той Шантрі не вмишувався до несправ. Я піду до нього завтра і скажу, щоб відобрав пляни від того молодця і сказав, чого хоче.

ІІ.

На другий день у год. 8-й зранку Анрі ледви одягнувся у свій домашній халат, коли Сніговик увів до кімнати якогось високого добродія, дуже чемного, трохи несміливого та офіційного з прегарним великим носом. Це був пан Гаар. Він сів і почав розяснювати, чому він поділив свій великий грунт на дрібні парцелі для вигоди покупців, і чому не можна кожної парцелі поділити на дві рівні частини, тому, що та частина, яка

Українська земля під Совітами.

Під заголовком „В Україні“ появилася в найбільшому ілюстрованому тижневику у Франції „Ілюстраціон“ з дня 29. січня ц. р. велика стаття про Світову Україну, яку подаємо в перекладі. Автором є Жорж Робен, прегарні гуаші до статті виконав артист-малюв. А. Бренс. „Ілюстраціон“ є найповажнішим і дуже впливовим тижневиком у Франції, що має передове значіння в міжнародній політичній оцінці. Україна є тепер, як бачимо, у політичній „моді“.

Ю. С.

Париж, січень 1938.

„Під політичним оглядом Україна є одною з одинадцяти федеративних республік світового Союзу. У тій федерації вона займає передове місце не тільки з огляду на свої багатства, але теж з огляду на свою дуже високу цивілізацію, яка дає їй фактичне перенство між тими сто вісімдесяти народами, що живуть у ССРСР.“

Україна є ще щось більше і краще: вона має в нашій країні багато спільних прикмет. Вона є в деякій мірі Францією Східної Європи.

Склад порцеляни, скла, кухонного начиння, електричних ламп і жарівок

СЕВЕРИН СІГУРОВИЧ

Станіславів, 3-го Мая 2.

Бляхарська робітня виконує всякі роботи будівельні і галантерейні. 4—4

Пі поверхня і населення є майже рівне Франції. Подібно як і Франція її багатства є гармонійно розподілені: хліборобство, копальні, ліси, ріки, узбережжя, її земля багата і цупка, як французька земля, не скупа у дари: від вівса до тютюну, від бараболі до пшениці, вона дає все і щедро.

Пі поля вкриті барвистими цятками всіміхених і чистеньких сіл з чепурию мальованими домами. Ніякого тут сліду нужденної і брудної байдужності російських сіл, що задихають свої хати, ба навіть землю у вічній тимчасовій стадії; і велетенський український степ якийсь увічливий, ніж степи Росії.

Наче міста Франції, українські міста мають свій питомий характер: Київ не є подібний до Харкова, як теж Одеса не подібна до Херсона чи Миколаєва. Що за контраст до одноманітності російських міст, сірих і однакових без обличчя і начеб без історії!

Таксамо як нарід Франції, українське населення є гостинне, веселе, трудяще, одноціле, льо-

виходить на фронт має зовсім іншу вартість, ніж друга ззаду і що обрахувати це дуже важко і що якби Анрі не мав наміру купити цілої парцелі у всю довжину, то на це нема ради.

Анрі був майже так само зворушений, як Гаєр і відповів:

— Пане! я не є досвідченим купцем, тільки артистом. Шангірі, як бачите... Ні, я волю сказати вам щиро та чесно, хоч у таких справах зробити це нелегко. Ви є не тільки власником ґрунту, але і батьком. Я чув про вашу доньку такі похвали, що я відчув нестримну потребу подивитися на неї особисто. Я покористувався пригодою купити парцелю. Признаюся, що я вибрав і час такий, коли сподівався застати її саму дома. Я мав приємність розмовляти з нею всього кілька хвилин. Вона зробила на мене враження дуже гарної та добре вихованої особи. А що ви вже самі такі були добрі і влекли мене розмову, до якої я приготувався на завтра або післязавтра, то я дозволю собі вам заявити, що моїм найбільшим бажанням булоб дістати від вас згоду на руку павни Ресалі Гаєр.

Гаєр підніс живо руку до свого носа, а Анрі говорив далі:

— Я знаю, добродію, що прохання в такій формі дуже безпосередній не належить до звитайних. Крім цього ви ледви знаєте, хто я такий. Я маю трицятьчотири роки; публіка любить мої образи і добре платить мені за них. За п'ять років я зібрав 50.000 франків і за свої ошадності зумів іще купити собі всю ту обстановку, що теж варту приблизно таксамо. До 1. січня 1857 р. а зможу виконати замовлення на 80.000 франків. Так випадають мої доходи. Щодо втрат то я не маю ні сантіма довгу. Крім цього я можу рахувати, що мій батько залишив мені у спадщину яких десять тисяч франків рентні з грошей, які заробив як чесний купець.

(Далі буде).

яльне і патріотичне. Його минуле багатше, ніж Московії і його фольклор ріжкоманітніший. І таксамо, як Франція, нащадок Риму, цинілізувала Захід своїми університетами і монастирями, Україна вивела Схід з його непорочності, поширюючи в ньому грамоту, релігію та спрощуючи черниців із Греції.

Вкінці ще одна спільна риса, мабуть наймаркантніша: у ході історії Україна була завжди предметом зазіхань своїх сусідів, як і Франція.

Вісімнадцять разів, по великій війні, Київ, столиця України, переходив з рук до рук, від німців до білих росіян, від ріжних банд до рук українських патріотів, аж поки його не завоювали верховоди Москви та не втягли до Світового Союзу.

Не можна заперечити вислідів упромисловлення України чи наявну волю режиму, щоб використати її велетенські багатства краю.

Але совітський уряд виконав так рішуче те упромисловлення, що забавив закріпити в Україні політичну диктатуру створюючи там робітничий пролетаріат — як антідот на селянську небезпеку.

Майже скрізь фабрики, та варстати вирости з землі. Головно у Харкові фабрики льокомотив, тракторів (12 тисяч робітників), хліборобських машин, роверів, надали тому містові нове обличчя та збільшили на пів мільона душ його населення.

Вершком совітського промислового зусилля в Україні є безперечно місто Дніпропетровськ, де метушиться поверх сто тисяч людей зайнятих у ріжного роду фабриках біля велетенської гати на Дніпрі, яку, доречі, збудували чужинські інженіри.

В Україні повстав теж „стахановський рух“ — значайне совітське наслідування такої відомої тейлорівської системи, яку доцільно ввів у донецьких копальнях гірник Стаханов, щоб підігнати осяги виробництва, яке методи „робітників-ударників“ не змогли збільшити в початках індустріалізації.

Зрештою на початку большевики старалися заводити організацію на оспіх без загального плану чи місцевих потреб при допомозі монетарної і людської інфляції; в тій індустріалізаційній добі принцип кількості побивав якість.

ФАБРИКА

МАШИН і КІТЛІВ

ІНЖ. РАЙТАРІВСЬКОГО

Львів, Якова Германа 26. Тел. 262-70.

Коли спочатку переборщили, тоді прийшла, навчена нещасливим досвідом, — бодай так видається — ера обережності і розсудливості. Тепер не можна будувати ніякої фабрики в ССРСР — Україна очевидно не є теж винятком — без попередньої згоди самого уряду, який перевіряє потребу планованого підприємства і його фінансові можливості.

Якщо є вже якийсь лад у технічній ділянці, то навпаки все ще не налажене питання щодо самого життя робітника. Зовсім незадовільні робітничі платні, жадлива нестача мешкань, страшні правильники праці, заборона права страйку, такі часті прояви справдісної мобілізації підчас миру і прояви безконечної нужди, яку чужинецькі очевидці недавно описували.

Трудність здобути виробничі осяги з морально змученого і невідживленого робітничого населення є важкою проблемою для режиму, який щойно починає свої промислові зусилля, а ці зусилля мусять бути велетенські хочби з огляду на безмежні простори.

Колись називали Україну шпихлірем Європи. По кожних живих Одесса, пристань України на Чорному Морі, була повна кораблів усіх держав, що припливали туди, щоб навантажити себе збіжжям, яке споживала ціла Європа, а навіть часом і Злучені Держави.

Нині, ця сама приваблива Одесса, яку збудували сто п'ятдесят років тому з таким смаком два французі де-Шузель і Лянжерон, видається порожня смертю; її пристань — пуста. Ледви один корабель на день причалує до неї. Мешканці її здебільша жида — займалися ко-

Що писало „Діло“ 50 років тому.

Ч. 14. Вівторок, 31 (19) січня 1888.

„ВНЕСОК ЛІХТЕНШТАЙНА“.

Кн. Ліхтенштайн зголосив у австрійському парламенті внесок, щоб у всіх краях Австрії заклали ремісничі школи, в яких над наукою мало би бути школах учителі мусіли би бути того самого віку, що й ученики; батьків не можна булоб змушувати, щоб посилати своїх дітей до школи, що не відповідало б їх віросповіданню.

Цей внесок набрав великого шуму, він — як не тільки в парламентарних колах, але також і в загально-політичних і навіть передбачити, який був наві цей внесок на лінійці. „Цілий Відень“ — виступив проти того внеску; цілий австрійський велике невдоволення не тільки в австрійських колах, але й у військових.

В цьому числі присвоєння цієї справи парламенту під назвою наголошено.

Якби справді народні школи мали принести спільнаглед духовенства, ми через те під назвою ним оглядом нічого не втратили, а зискали. Рух і з його впливу на школу не можна би побачити таких несподівань, як давні інші народи побачили впливу римського духовенства. При такому умові річчю ми могли би тільки здобути бодай частину впливу на народні школи.

Але той сам пресит кн. Ліхтенштайн перемінив своїм праву рішати про все, що торкається народних шкіл та учительських семінарій. Тоді постановлення справи відірвало було українців від тієї праці, що вони їх мали у тих школах, особливо в учительських семінаріях тоді, коли вони стояли безпосередньо під владою міністерства, бо який дух панує в нашому союзі? — лише „Діло“ налягло — згідно з проханням Ліхтенштайна — компетенції красивого союзу. Тому „пресит“ — як не стати — кн. Ліхтенштайн, піддаючи союзу до доторканих галицької шкільної ради — приніс русинам більше шкоди, як користі.

ЗАГРОЗА ВІЯНИ.

В політичному огляді:

На важливішому на волі заповнення здатності Росія не перестав зброїтися. Правда, до польових часописів подають, що у Варшаві вийшло з друку всіх командантів прикордонного війська в польській губернії, щоби відступили назад від границі містечком, що віддалені від границі на 30 верст, миль або пів дня маршу), але факт цей напевно. Зате надходять вісті, що Росія укріплює і посилює свої позиції у Польському королівстві, перебралася всі свої землі укріплення на австрійській та німецькій лад. Через Бухарест повідомляють, що ген.-губернатори херсонської і бесарабської губерній дістали наказ підготувати на місцях березня військ для 50.000 кавалерії.

лись торгівлею; нині щодесятий жидок, який, шпихлір, село — не дають нічого.

З криком „земля селянам“ кидала російська армія окопи в 1918-ім році. Але ту землю не було поділили у революційному захопленні, збрав холодний і політичний рахунок влади.

Всякими способами зневодили селянство в колгоспи — в ці спільноти хліборобів, які — і вони віддавали туди свою худобу, наладдя в заміну за пис на їхній кредитні числа „днів праці“, які виплачували їм в брех живих в означеній державою кількості бохонців хліба.

І ті селяни, яких багата земля вивела з індивідуалізму, стали справдішними селянами пролетарями.

Далеко більше розвинений, ніж росіянин український селянин, гордий на свій чистий відчув свій упадок. Твердити, що в Росії не проявляється це огірчення булоб дивно, знанням ментальності, що спільна з усіма на світі.

Ставши тепер значайним хліборобом, робітником, український селянин змінив своїми правильниками, дає себе обирати збіжжя, яка для своїх потреб купує за якусь частину його збіжжя, щоб потім дорого продати його хліб, маючи більше до діла з австрійським ніж з самою землею. — Він страждає на землі, стаючи холодним і асоціальним, у велетенській економічній машині, яку вводить Москва.

Він віддає пів землі своїй мрії, але в серце, і можна собі ставити питання, чи цивілізація не спричинить колись австрійським, що так любуються у технічній ділянці, кінцевих статистиках — дуже швидко зникне.

Церковні Брацтва і Сестринства мучають на Рідну Школу і по британській мові її з нагоди колади, чи ще більше, що цього року Рідна Школа не дозволу на прилюдну обранку шко-

Сторінка без політики.

Поміняла тарелі і втроїлася.

У Варшаві трапилася недавно пригода, яка привнесла чимало мороки. Дізнавшись про купівлю Хуана Альваредо занепокоєним раптом його жінка серед таємничих обставин.

Хуан Альваредо оженився перед двадцятьма роками з молодого і гарною дівчиною. Його жінка була дочкою багатих родичів і принесла йому велике майно у приданім. У перших роках шлюбного життя подружжя було щасливим, ніхто не міг догадуватися, що в їхньому шлюбі є щось не так. Вина з родичів не могла стріти їх трагедія. Вона з родичів не могла стріти їх трагедія. Вона з родичів не могла стріти їх трагедія.

Хуан Альваредо не знав спершу нічого про існування своєї жінки, колиж по якомусь часі, випадково приїжджав до нього заборонено.

БУТРА МУЖЕСЬКІ І ЖІНОЧІ
оказію до продажу.
„КОНФЕКЦІЯ“, Личаківська 1.

Льорель і Гарді як поліцаї.

Льорель і Гарді два славні американські актори, які перед кількома днями в кружку своїх знайомих дискусію, чи визначити фільмові актори могли би з'явитися на фільмовій виставі в цьому місті, сірі гості, щоб їх ніхто з публіки не помітив. Обидва актори обстоювали думку, що не лише актори того сьомого, то вони їм не були акторами. Щоб не бути голословними, вони обидва самі перевести таку спробу виконати зі своїми товаришами в Голівуду, де вони виступали. На свій експеримент вони вибравши свою прем'єру в одному з найкращих театрів.

На цій прем'єрі було дуже багато гостей, серед них чимало приятелів обох акторів, які прийшли на сцену бачити той мент, який публіка знала Льореля і Гарді. Вони хотіли допомогти їх злетіти, але вони мали в тім інтерес, щоб виплатити їм велику суму.

Льорель не звертала на ніщо більше уваги, ніж на свої акторські виступи.

Нині жінці весті всі спекуляції. Та його протести не мали найменшого успіху. Пані Альваредо відразу заявила, що не змінить своєї поведінки і робитиме так, як захоче.

З того приводу почалися між ними непорозуміння, які поволі набирали чимраз гостріших форм. Минали цілі літа на постійних сварках і шалених колись подружжя закінчилося на справжніх ворогів. Вкінці купець заявив, що рішуче розвестися, якщо жінка не змінить своєї поведінки.

Кілька днів після цієї заяви пані Альваредо привезли несподівано до лікарні. Вона занедужала по вечері, яку зібрала в товаристві свого мужа. Безпосередньо після вечері їй зробилося не добре, зібралось навороті і вона зімліла. Лікар ствердив затроєння. Купець, на якого впало підозріння, що він внаслідок родинних непорозумінь хотів отруїти свою жінку, арештували, хоч він заперечував безпечність про свою невинність.

Шойно на смертній постелі призналася його жінка, що внаслідок нещасливих спекуляцій вона втратила свій маєток і хотіла вбити свого чоловіка, щоб захопити його майно. Тому теж назвала йому до юшки отрути, але через помилку поміняла тарелі і сама отруїлася.

У кожному грубому і тонкому добродієві добували Льореля і Гарді. В одному менті на сцену вийшли дві пані: одна груба і висока, друга суха і мала. Увага глядачів відразу прикувалася до них. Всі були переконані, що місце в ложі зайняли славні коміки. Юба почала тиснутися до ложі вигукуючи на честь акторів. Збентежені жінки почали кричати, одна з них зімліла. Счинилася метушня, яку припинила покликання поліція. До ложі підбігло двоє поліцаїв і звільнили обидві пані від наступних видів.

Після закінчення цього інциденту про ложі безтактних пань, які мали те нещастя, що були подібні поставою до акторів, стануло двоє поліцаїв. Поліцаї простояли весь час від початку аж до кінця сеансу.

Прем'єра мала величезний успіх. Коли приїжділи на сцену засвітили знову світло, оба поліцаї, що підтримували ложку нещасних жінок, склалися глибоко публіці. Це були два коміки, які таким чином виграли заклад.

ВЖЕ ВСІ ВОРОБЦІ
З'ЯВЛЯЮТЬСЯ
ЩО ПАСТА

ЕЛЕГАНТ

Є НАЙЛІПША

НЕОПРАВДАНА ПАНІКА
СЕРЕД ФРАНЦУСЬКИХ БАНКІВ.

Префектуру париської поліції повідомили перед тижнем телефонічно, що на один із банків у 16. ділянці готувиться в понеділок 24. ц. м. в год 2.30 збройний напад. Чоловік, що дзвонив до префектури не міг нічого точного подати. А що тривожне повідомлення наспіло ще з іншого великого банку, то поліція рішила на кожний випадок поробити відповідну підготовку для безпеки банків.

В 12. год. всі важливі банки у згаданій ділянці були обставлені поліцією. До того треба було заарештувати яких 500 поліційних агентів. У 16. ділянці виїхало три автокари з інспекторами префектури. Телеграфічно повідомили всі поліційні комісаріати Парижа і передмість. В найбільш аристократичній ділянці Парижа та на терені, де відбувалася вистава, перевели безупинно облави. Поліисти обходили всі відділи банків розпитували касієрів та директорів.

Шойно по якомусь часі виявилось, що ціла тривога була фальшива. Причиною тої паніки була сама поліція. А саме один з інспекторів префектури, який прийшов до окремого відділу банку, щоб наложити арешт на чек, у розмові з касієром сказав, що треба завжди бути на поготівлі, бо може трапитися збройний напад. Полохливий касієр счинив аларм і таким чином ціла ділянка Парижа станула на ногах, кимчасот поліцаї втратили половину робочого дня і в банках париза жаклива паніка.

ВЕСЕЛІ.

„ЗАГНУЛА“ ЙОГО.

Він: Мій пес не сповідає незвичайно мудра звирини. Я переконаний, що якщо він зміг говорити, то він знав би все так як і я.

Вона: І ви не вважаєте доказом його мудрості?

БІЛЬШЕ РОЗУМУ МАЄ У СНІ.

— Подумай собі. Ірочно, що мені снилося сьогодні вночі, що я просив тебе твоєї руки. Що воно означає?

— Воно означає, що ти у сні маєш більше розуму, як на яві.

БЕЗГОТІВКОВІ РОЗПЛАТИ ПЕРЕВОДИТЬ

Пром-банк

Львів, Гродзичських 1, І. П.

Тел. 200-15, 292-15.

140.000 кілометрів за десять літ.

Знаєте таких людей, які мандрівку по світу роблять за ціле життя. Такі люди не думають про доходи, ні про майно. Вони мають одну потребу: мандрувати, мандрувати по світу, мандрувати по країні. Іхні звичайні дії. Чимало людей їде теж у мандрувати і загально принятій тепер мані рекордів. Одна мета: якнайбільше кілометрів, щоб могли відтак почувати себе. Такі мандрівники найбільше люблять про те, щоб про їх досягнення і пригоди писали в газеті.

Один з таких мандрівників, який — як ми вже знаємо — мандрує лиш для власної приємності, мандрує до природи людей і природи світу. Таким людям байдуже, чи писали про їх досягнення, про те як багато кілометрів вони пройшли.

Один з таких скромних мандрівників до нас приїжджав з чехословаччини громадянини на

прізвище Войтех, який ще перед десяти роками пустився у мандрівку довкола світа. І липни 1928 р. пустився він у дорогу зі свого міста, щоб пішки перейти довкола світа. Досягнувши він уже стосорок тисяч кілометрів і зайшов до найдавші на півдні висуненого африканського міста, до Капштаду. Дев'ять років той скромний мандрівник пересік сорок кілометрів.

Найкращим доказом, що він перейшов справді таку велетенську трасу — це грубе знамення, що він її зі собою носить. В цій книзі безліч найрізноманітніших печаток та посвідок місцевих урядів тих країн, куди вела за той час його дорога. Під час подорожі Войтех не бере ніяких латків. Не взяв він теж зі собою ніяких грошей. Заробляє він лиш розпродаючи поштових листівок. Хоч Войтех має вже 52 роки, його здоровий і свіжий вигляд є найкращим доказом, що така мандрівка вдержує його при добрім здоров'ї і силах.

Найкраща подяка Рідній Школі за святочні бажання приходить чеком Рідної Школи.

СПОРТОВА СТОРІНКА.

Новий етап в організації українського спорту.

Ще перед кількома роками вирінула була на конференції українських спортових товариств, приналежних до загальнодержавних союзів справа створення спортивного проводу, який кермував би життям тих товариств, надавав би їм відповідні напрями та боронив їх спортивні та організаційні права. З різних причин справа створення такого проводу проволікалася. Однак обставини так алогілися, що справа створення Українського Спортивного Проводу відбулася і тому з ініціативи кількох одиниць відбулося кілька конференцій, на яких обговорювалося напрями та завдання конче потрібної організації.

Вкінці 29. січня ц. р. відбулася у Львові

конференція представників подільських наших спортових товариств під проводом дир. Колтунока.

На цих сходинах були репрезентовані такі наші товариства і спортивні секції: Україна, Степ, Зоря і Луг (Львів), Сян (Перемишль), Пролом (Станіславів), Скала (Стрий), Скала (Мостиська), Ропик (Борислав), Веселка (Медика), УСР (Старий Самбір).

По короткій та річечій дискусії сходина прийняли й одобрили статут нової організації під назвою „Український Спортивний Провід“ та рішили подати його до затвердження відповідній адміністраційній владі.

— о —

НАЙБІЛЬШИЙ УСПІХ ГАКІВКАРІВ УКРАЇНИ.

Україна — Погонь 1:0 (1:0, 0:0, 0:0).

Мабуть ніхто, навіть найбільший оптиміст, не сподівався, що Україна зможе у вирішальних змаганнях перемогти рутинізовану Погонь, найчисельнішого кандидата на відомість округу, а то спершу зайти на м'ястця. Та всі папером обчислення пішли на маре, коли на лід вийшла дружина України. Молоді її гаківкарі не хотіли ніяким чином погодитися з тим, що вони мають бути згорні засуджені на загладу і заграти цей матч як рівні з рівним. Хід гри виявив, що Україна була не тільки рівноправним противником, але хитішими теж і перевищувала Погонь.

Сухий вихід матч 1:0 промовляв би може за тим, що цей успіх радше випадковий, що Україна мала лише шаста. Та хто мав змогу оглядати той матч, той мусить признати, що перемога наших гаківкарів була зовсім заслужена, хоч може і за оговина.

Превиди Погонь теж мала багато догідних ситуацій, мала теж шанси перемагати й мовляв стріляти не одні рази 2-3 вор'т. Та Погонь не доставало того, що вичили, на ливо, палі молоді амагуни — першою рішучею та спокон. Може на такий спосіб алогілося те, що Погонь грала на велику ставку й була у сто відсотках певна своєї перемоги. Колиж несподівано Погонь втратила ворота, тоді самопевність заломалася і чим далі до кінця, тим більше тратили її грати рівновагу. Найкращим доказом є й те, що один із її гратів (Ялош II) ставлювався ударом ніс в залу м'яча, а що означало лиш на мінуту поза ледоходом.

Те того не доставало Погоні, виявила Україна. Вона заграла не лиш амбітно й жорстоко, але перш усього спокійно, розложивши свої сили рівномірно на цілий матч.

До цих важких змагань виступила Україна з таким складом: Чур, Диньо, Лисик, Бучацький, Мариниш, Юрик I, Посидимий, Липицький, Вубеда. Погонь: Ванцицький, Валобор, Ялош I, Панає, Коженювський, Сабіньський, Яоніємський, Ялош II, Палюс.

В Україні найкращий перший атак, який переважав першу трійку Погоні перш усього швидкою та бравурою акції. Другий атак слабший і може не ефектний, всеж таки доволі добре спонувався і якщо не алогілося йому обешити акції, то через зовсім добре спомогає він оборону. Обороні не можна ніякого закинути. Лисик грає може трохи за гостро, але зовсім успішно. Диньо твердий і неуступчивий, був справжнім муром для нападників Погоні.

Окрему загалку треба присвятити Чурі, який боронив вор'т України з незвичайною жортовістю. А що мав він при тій не величезній шасті, не диво, що не пустив ні в разі зручка до своїх вор'т.

Хід гри: Перша третина починається відразу в гострім темпі. Обі дружини переводять кілька небезпечних акцій. Спершу більше агресивності виказує Погонь, але Україна швидко визволюється з першого тиску й починає чимраз гравіше відтискувати й натискувати. Згодом перевага України росте і вислідом цієї переваги є теж однієї ворота, які ефектним стрілом адобує Бучацький з подачі Юрика.

У другій третині назгала рівноправна гра. Обі дружини мають змогу адобути ворота, але обі їх теж марнують. У грізних ментах Україна стосує дуже мудру оборонну тактику.

Третя третина починається при розпучливих настигах Погоні, хоч Україна теж не аржається офіційних спроб. Щодня по м'ячі, Україна грає на відтримання м'яча і тоді теж Погонь osiąгає сильну перевагу. При кінці матчу Погоні слабше і перша трійка України знову повоюється гравими акціями — друга трійка далекими стрілами (Липицький) на ворота Погоні.

Ще один ефектний мент Мариниш, який разом із Бучацьким з перетомленням гаківкарів Погоні робить нічого що хотів і судді закінчили цей незвичайно цікавий та емоційний матч.

Вислід: 1:0. Судували на Олександрівській і Заліській.

КІНЦЕВА ТАБЕЛЯ ЛЬВІВСЬКОЇ А-КЛАСИ.

Остаточна табеля гаківкової А-класи львівської округи така:

Чорні	г	4	7	14:0
Україна		4	5	3:8
Погонь		4	4	5:2
Лехія		4	4	7:8
А. В. О.		4	0	0:10

В середу 2. п. м. відбудеться Україна до Кракова на матч з місцевим краківською округи та мистцем Польщі Краковію. Ймовірно в неділю 6. п. м. відбудеться у Львові реваншовий матч Україна — Краковія.

ЛЬВІВ. ГАСМОНЕН — ДРОР

2:0 (0:0, 0:0, 2:0).

Товариський матч двох жидівських Б-класових гаківкових дружин.

МИСТЕЦТВА ПОЛЬЩІ.

Міжклубні гаківкові мистецтва Польщі не відбулися у визначеному речинні (27. I) з причини відлиги.

Справа перших і других місць не виявилася: Відомо лише, що мистецтво Вішня адобуло ОГНИКО, Поморі — СОКІЛ (Грудзьонда), Лодзі — Л. К. С., Шлеска — ДОМБ І ПОГОНЬ (Катовиці), Кракова — КРАКОВІЯ, Варшава має лише кандидатів на мистця: Варшавську, Польонію і АЗС, Познань — АВС або Варта.

У Львові, як відомо, мистецтво адобули Чорні, а мистецтво України.

САДБЕРІЙСЬКІ ВОВКИ — ЛЬ. Т. К.

(Прага) 1:0 (0:0, 1:0, 0:0).

(Прага). — 10.000 прахан оглядало цей цікавий матч, що виявив рівноправність противників.

САД. ВОВКИ — РЕПР. МІНХЕНУ 5:0.

Репрезентація Мінхену алогіла з найкращих змагань німецьких клубів Різерає і Фосен прогала ангомо, мимомовно моральної підтримки 7.000 німецьких глядачів.

ТУРНІР ВІДБИВАНКИ У ЛЬВОВІ.

В суботу 29. п. м. відбувся трійковий турнір відбивання в руху Сокола-Батька. До змагань ставили 2 дружини зі С-Б., С. III, С. IV., К. Л. К., Студенти і Трійка Войцун (як і 8 дружин жінок).

В год. 15.30 голова Сокола III. д-р С. Коржинський відкрив цей турнір. На перший вогонь пішли елітні змагання між Соколом III. (I. дружина) і К. Л. К. Виграє К. Л. К. 2:0 (10:1, 10:5). Відгом відбувся півфінали жінок. Студентки II. — С-Б. 2:1 (8:10, 12:10, 10:8). Рівноправні сили. Співійна гра Студенток. К. Л. К. — С. III./I. 2:0 (11:0, 10:4). С. Ш./II. — Студентки II. 2:1.

До фіналу авійшли: Студентки I. К. Л. К., С. III./II. Відгом почалися мужські гри: К. Л. К. III. — Трійка Бойцуна 2:1 (10:3, 7:10, 11:9). Дуже гарні загравання пілої трійки К. Л. К. С. IV. учасники — К. Л. К. 2:1 (8:10, 11:9, 11:9). Дуже мліва гра К. Л. К. I. — Студентки I. 2:0 (10:0, 10:3). С-Б. I. — С. III. П. 2:0 (10:7, 10:3). Сокол III. не аграва. Ольд-бол С-Б. — С. IV. II. 2:0 (10:3, 10:2). Дружина Ольдбола Сокола-Батька легко дала собі раду з противником. К. Л. К. III. — С. IV./I. 2:0 (10:8, 11:9). К. Л. К. II. — С-Б. учасники II. 2:0 а-о. Студентки II. — К. Л. К. I. 4:2.

До фіналу закваліфікувалися I., II., III. дружини К. Л. К. та Сокол-Батько. У фіналі: К. Л. К. II. — К. Л. К. III. 2:1 (8:10, 10:4, 10:3). Один з найкращих матчів турніру. Другий гарний матч це Сокол-Батько — К. Л. К. I. 2:1 (8:10, 10:3, 11:9). Найкращий в дружині Фероні, якого гарні загравання дають змогу спокійно довести змагання до вирішального м'яча. К. Л. К. III. К. Л. К. I. 2:1 (8:10, 10:3, 10:8). Молода трійка перемагала своїх старших рутинізованих товаришів. К. Л. К. II. — С-Б. 2:0 (10:7, 10:6). Веконтурний стрілок Мліа добуває перемогу для своєї дружини.

Інші змагання відложили на другий тиждень.

Перше і друге місце адобули: II. і III. дружини К. Л. К., третє Сокол-Батько, четверте К. Л. К. I.

У чергову суботу побачимо фіналістів жінок і мужчин в год. 15. в залі Сокола-Батька.

Б. О. Н. С. НЕСАМОВІТІ МІСТЕРІ НА БОКСЕРСЬКІЙ МЕТЧУ.

СВІТЕЗЬ — УКРАЇНА 10:8.

Цього матчу не можна зовсім обговорювати, бо що діялося на рингу і при суддівських рішеннях, не задалось просто на часопишати мент. Ми знаємо, що в Україні, однієї тини двоголдані і отримували рішень ще дові ми не бачили.

Судді авірували деякі стріли мистецтвам, аборні і аборному розумові. Окремі, які відзначалися, виграли амагуни України — півматч судді виграли на спілку з рингом судді не перемагали. Світез. Інші виглядало, що ці панни, які мліли суддівми, мліли собі з усім амаді амагу, аборності, обешити і з усіх публіки. Вислідом, що тільки однією Шашиню, амаді у першій третині протиники до амаді, не могли судді зовсім відібрати перевагу.

Містері почалися вже від першої третини і при бурхливим настроєм глядачів до амаді.

Окрема загалка належить ринговому судді, який „світваліс“ ринговий мент, перемагав мент ринговий тоді, коли боксер України перемагав, а шестом поради „світваліс“ і т. д.

Цей матч можна назвати одним словом: мент, амаді, обешити і з усіх публіки.

Якщо когось цікавить технічний мент, то були вони такі:

Вага мужи: Вавашаєв (С.) виграє на пунктах (незаслужено).

Вага когута: Горбаль (С.) виграє на пунктах, амаді з слабим Робом (У.).

Вага пера: Гай (У.) виграє волевою з надруги Ганчина (С.).

У другій третині тієї самої ваги Рухинський виграє з Роговським (С.).

Легка вага: Геранх (С.) виграє на пунктах з ланом (У.) по „справедливим“ рішенням судді, амаді буря протеста.

Півсередня вага: Шелл (С.) виграє на пунктах з Лейбоком (У.).

Середня вага: Мескович (У.) виграє на пунктах (С.), якого судді уринували перед 2-о.

Півважна вага: Панді (У.) виграє на пунктах з Рухинським (С.) до амаді.

Вислід: 10:0.

ВАРШАВА. Варта (Познань) — АЗС 1:0. Виступила до цього матчу боксисти Шашиню і Шашиню.

ВІЛЛА. Шлеска — Краків 10:8.

Польща — Німеччина. Міжклубні мистецтва матч відбувається 3. лютого ц. р. у Познані.

ПЕРЕМОГА ШМЕЛІНГА

ГАМБУРГ. 31. I. 1938. Серед важких мистецтва відбувся у Гамбурзі боксерський матч з ланом Шашиню переміг Вен Фурла на пунктах.

УКРАЇНСЬКІ СПОРТОВЦІ В ЧЕСТЬ ГЕРОВ КРУТ.

В неділю, 30. січня ц. р. відбувся у Львові матч спортових товариств Сокола-Батька, мент героїв анді Крут.

В год. 10. передпоуднем з ланом „С. І. І. Іна“ авібрално члони Т-ва з головами і авіамагувавши однокласником менталіс мент і в анді Крут вислухали свитого рефери і го виголоса ред. Р. Сашиню.

Друге таке свято відбулося з ланом „С. І. Іна“, в год. 12. вполудне. Це свято авіамагувавши однокласником менталіс мент і в анді Крут вислухали свитого рефери і го виголоса ред. Р. Сашиню.

Оба свята, хоч відбулися у окремих мент, були на присутніх помітні авіамагувавши однокласником менталіс мент і в анді Крут вислухали свитого рефери і го виголоса ред. Р. Сашиню.

ДОКІНЧЕННЯ ЗБОРІВ ЛОБІ

В неділю 30. січня відбувся у Львові зборів ЛОБН-у, що їх для цього часу тини, за „близько польських клубів“. При ринговому менті зовсім спокійно і спокійно з ланом компромісом. Вислідом того менталіс мент і в анді Крут вислухали свитого рефери і го виголоса ред. Р. Сашиню.

З важливіших рішень судді мент: 1) Окре. Лига до 14 клубів, які члони до 14 клубів з А-класи звалоує до Лига і до самі до 14 клубів. 2) Мистецтва А-класи гравими і спокійно з ланом компромісом. Вислідом того менталіс мент і в анді Крут вислухали свитого рефери і го виголоса ред. Р. Сашиню.

3) Про спокійно з ланом компромісом. Вислідом того менталіс мент і в анді Крут вислухали свитого рефери і го виголоса ред. Р. Сашиню.

4) У грі з ланом компромісом. Вислідом того менталіс мент і в анді Крут вислухали свитого рефери і го виголоса ред. Р. Сашиню.

Всі рішення менталіс мент і в анді Крут вислухали свитого рефери і го виголоса ред. Р. Сашиню.

Свята 22. січня на чужині.

СВЯТОЧНА АКАДЕМІЯ У БРНІ, Ч. С. Р.

Є дні в історії народів, про які не забувають ніколи. Це роковини подій, що повертають життя народу на новий шлях та стають початком періоду життя нації. Такою датою у нас є день 22-го січня, світлий момент у нашій історії, який проміння на важкій та тернистій дорозі українського народу.

Завдання цих роковин усі розуміють. Тому українці на чужині меншого розміру святкують їх, ніж на батьківщині.

В українській українській колонії не забувають роковини. Як рік-річно — так і цього року. Українська Громада, Жіноча Секція Української Громади і Українське Академічне Товариство уладили Академію 22-го січня.

Свято складалося з двох частин. Перша була присвячена роковинам 22-го січня, друга — тому, що не завагалися своє життя покласти на вільну Батьківщину, захищаючи її своїми життями під Крутами перед північним нападком.

Академію відкрив голова Українського Академічного Товариства п. Евг. Городиський. У програмі свята. Чоловічий хор „Української Громади“ відспівав „Боже Великий, Великий“; присутні стоячи вислухали цю пісню.

П. Ярославенко відчитав солідно опрацьований реферат, присвячений подіям 22-го січня 1919 рр. Згадав генеру цих, таких важ-

ких у нашій історії, подій та вказав на їх велике значіння для теперішнього і майбутніх поколінь. Панич Л. Дубіній, студентка медицини, з чуттям відіграла на фортепіані Барвінського „Танець“ і „Думку“. Маленька учениця місцевої української школи Татомирівна віддеклямувала вірш п. н. „22. січень“. Деклямувала дуже добре. Заслужено нагородили її присутні бурною оплесками.

Друга частина свята зачалася рефератом п. Ів. Лобая про бій під Крутами. Реферат дуже старанно опрацьований і цікавий. Прелесті ставив присутнім перед очі картину за картиною з днів нашої слави та неволі. На сцені гробова тишина. Реферат, а радше представлені картини абсорбували всеціло увагу слухачів. Хоч реферат був досить довгий, то здавалося, що не тривав довше хвилини. Як дальша точка слідувала деклямація п. А. Дурделли. Вірш Якова „Крути“ відрецитував з повним розумінням. Після того хор відспівав „Ой, Морозе“ та „Вкраїно, мати, кат сконав“. Национальним гимном закінчено Академію. Уклад програми та її бездоганне виконання були причиною, що присутні нагороджували виконавців рясними оплесками.

За повний моральний і матеріальний успіх свята належить признання виконавцям окремих точок і комітетові за працю в організації Академії.

Волок.

За приналежність до Організації Українських Націоналістів.

ВЕЛИКИЙ ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС У ЗОЛОЧЕВІ.

ЧЕТВЕРТИЙ ДЕНЬ РОЗПРАВИ.

Цього дня трибунал переслухав останніх підсудних.

Підсудний Василь Кухта до вини не почувається, до ОУН не належав, про цю організацію нічого не знає. Могили у Кривім не бачив. На поліції признався до того всього, що йому бачилося. У слідчого судді підтвердив свої свідчення, бо боявся, щоб його знову не вивели на поліцію.

Підсудний Василь Шинка зізнає як попередній підсудний. В Радехові того дня, як там відбулася протипарцеляційна демонстрація, не був, щоб полякам у Безлові не бив. Зізнає, що коли його мати хотіла купити кусень української землі, її заявили, що українцям не продають.

Підсудний Василь Ковалишин до вини не признається, до ОУН не належав, але брав участь у селянській боротьбі в Кривім. Селяни вирі-

шили висипати ту могилу на знак протесту проти того, що українцям не продають парцельованої землі.

Підсудний Іван Матераский до вини не почувається, до ОУН не належав, могилу у Кривім не бачив.

Підсудний Микола Хома до вини не почувається, до ОУН не належав і про цю організацію нічого не знає. Теж брав участь у селянській боротьбі в Кривім.

Підсудний Іван Стеців до вини не почувається, до ОУН не належав, прапору з жалібною опаскою на давінці в Оглядіві не вивішував, але цей вивішений прапор бачив. До Радехова на протипарцеляційну демонстрацію не приїздив.

На цьому закінчилося переслуховання підсудних. У понеділок почалося доказове постановлення.

XV. Зїзд агрономів.

ПРОМОНИ „СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРЯ“ РАДЯТЬ НАД ОРГАНІЗАЦІЄЮ ПРАЦІ В ДІЛЯНЦІ ГОДІВЛІ РОГАТОЇ ХУДОБИ.

Дні 20-го і 21-го січня 1938. р. відбувся в містечку „Сільський Господар“ черговий XV. Зїзд агрономів „Сільського Господаря“, призначений з ділянки годівлі рогатої худоби. Зїзд організувало Товариство „Сільський Господар“ разом з „Маслосоюзом“. В ньому взяло участь 72 агрономів з кол. повітових агрономів, організаторів „Маслосоюзу“ і молочарських ревізорів. На зїзді виступив інж. О. Зибенком. Головою зїзду обрано директора Т-ва „Сільський Господар“ д-ра Евг. Храпливий. Провід цілого зїзду був у руках директора д-ра М. Холєвчука. Директор інж. М. Хроноват, як членів Президії Секретаріату інж. Н. Сасинівна і інж. А. Діверж. Перший день зїзду був присвячений обговоренню справи в ділянці годівлі рогатої худоби. Основний реферат на цю тему виступив директор „Маслосоюзу“ А. Мудрик. У рефераті йшлося про піднесення значіння організації і її роботи в плані організації праці в телятництві. Підкреслено важку вагу продукції телятництва в господарстві та опертю годівлі на продуктивність. У висліді наради ухвалено

цілу низку відповідних резолюцій. Вечором цього ж дня зreferував д-р Р. Лехицький справу пошесті принципів, що зближається до нас зі заходу. В цьому рефераті подав референт спосіб, як треба берегтися перед цією грізною недією тварин. Другий день зїзду присвячений м. тодішній праці над піднесенням годівлі рогатої худоби. Реферат виступив інж. Р. Голод, годівельний референт Товариства „Сільський Господар“. Про племенну годівлю та реєстрацію рогатої худоби виступив реферат директор „Маслосоюзу“ інж. М. Хроноват. Над цими рефератами розвинулася дуже широка дискусія, в якій порушували учасники зїзду всі актуальні справи, пов'язані з годівельною політикою у краю. По ухваленні резолюцій прощали учасників зїзду від „Маслосоюзу“ дир. А. Мудрик, від Т-ва „Сільський Господар“ інж. Липчук, який рідночасно подякував від Товариства „С. Г.“ представникам „Маслосоюзу“ і РСУК за співпрацю зокрема в ділянці годівлі рогатої худоби. Зїзд закінчив інспектор РСУК інж. О. Зибенко.

ШІКАГО ТА СТАНИСЛАВІВ.

Архiepіскоп Шікаго кардинал Мунделейн виступив дня 23. ц. м. глибоку промову до американського робітництва, в якій спрещувала активну роль католицького духовенства Америки в рядах її робітництва. „Католицька акція — означає акцію, а не балаканину; нічого не допоможе слухати робітників викладачів про комунізм, дискутувати над ним по вченому. Коли ми хочемо щось досягнути, мусимо дати щось практичного. Як лікар мусимо й ми мати противник. У минулому ми багато недомагали, бо ми зачасто були союзниками несправедливої сторони. Жадні наживи працевластів підступили Церкві, називали її великою потугою на те, щоб надзужувати її поваги проти робітництва. Думаю, що ті часи минули безповоротно. Наша місце в рядах білих, в рядах робітників. Це наші люди; вони будують наші церкви, вони заповнюють наші сповідальниці, їхні діти залячують наші школи, наші священники — це їхні сини. Вони рахують на наш провід і підмогу. Безумовно існує небезпека поширення комунізму в нашому середовищі, на що вказує Папа римський. Але не допустім до того, щоб інші використовували цей аргумент, як плащик, яким вони прикривають свої заті; вони кричать проти комунізму, але самі роблять соціальну несправедливість супроти робітництва, яке кривдять низькою платнею...“

А в нас? Появляються староавітні декрети, які заганяють духовенство до закриттів, щоб там казати і кропити ним ще повний церкві, а завтра порожнім стінам. Ми засидімо бодай двадцять літ тупцюємо позаду історичних подій. Архiepіскоп Шікаго виступає духовенства йти серед робітників, проводити їм, працювати, — але владики з Станиславова забороняє підчиненням собі священникам проводити в установах, куди їх висуває довіра селянської греко-католицької пастви! Дивне диво... Священник.

З МУЗИЧНОГО ЖИТТЯ.

ПЕРЕД КОНЦЕРТОМ ПІЯНІСТКИ.

Перша зустріч з Даркою Гордицькою залишила мене дивним спомином. Я не бачила її, а тільки чула, як вона грала. Це було в році 1929. по концерті Любки Колесівної. Директор Барвінський хотів зацікавити Любку із найновішими творами української придніпрянської літератури, тоді новинами. Виконавцями імпрізованого концерту були Дарія Гордицька та ще одна піаністка. Я зовсім випадково попала на той концерт і сиділа втулена у півтемрявину льожі. Це було безпосередньо по мому поверненні з еміграції, тому виконаві твори вказалися в моїй увазі тісно із поняттям рідного краю, здавалися якимсь поетичним образом батьківщини. Через те залишилося у мене з того концерту тривке, святочне незабутнє вражіння краси та душевного задоволення.

Значно пізніше, бо аж 1938 р., ми познайомилися із Даркою дещо ближче. Цікавило мене поговорити з особою, яка перебуває постійно у Відні, щоб почути про музичне життя у столиці Австрії. Чи мала вона які плани як піаністка, які вигляди на майбутнє? Була звістка, що музичні кола хотять використати тимчасовий побут Д. Гордицької у Львові, щоб улаштувати їй перший концерт між своїми. Тоді я довідалася від неї, що вона має нагоду багато концертувати: грає приватно на так званих домашніх концертах і прилюдно у Відні, Граці, чеському Берні, має запрошення до Будапешту. Приватно мала нагоду познайомитися з різними мистцями аматорами музики, часто виконує твори українських композиторів, які тішаються великим успіхом та признанням серед чужинців.

І ось вона знову серед нас. Дас концерт 4. лютого у великій залі Лисенка, виключно з українською програмою. Більшість творів почують слухачі вперше. Приїхала і відіде до свого музичного міста, бо одволена побуту у Відні і не хотіла б на постійне вернутися до Львова.

Мати змогу розвиватися у відповідній атмосфері це велика річ. І рідний край підчас хвилини короткого побуту має свій романтичний чар. А ми всі завжди цікаві на тих, що виїхали на чужину, там здобули собі успіхи і вродити підвідують нас, щоб показати нам висліді своєї праці.

До побачення на концерті!

М. Никандівська

Китайські партизани.

В місті Райтер зі Шангаю, представник японської армії заявив, що між Нанкінгом і Шангаєм існують китайські загони, що ма-

ють по 500 до 1000 людей. Коло Сучея розбито японцями такий загін, зложений з 300 китайців.

„Все для Рідної Школи!“ — За цим гаслом довнини йти діла. Чи ви зповнили вже свій обов'язок і пістали дар на коляду Рідній Школі? Адреса: Рідна Школа у Львові, вул. Сикстуська 4. 46.

Нова серія „мільйонерів“.

Ми писали вже коротко про вислід льотування мільйона, який упав на ч. 17270 в останній дні тягнення четвертої класи сорокової класової льотерії. Нині додаємо ще подробиці і фотографії щасливих граців.

П. Стефан Кондіс дійшов до фортуни неабияк. Ось як оповідає він про цю щасливу подію:

— Я брав участь у легкоатлетичних змаганнях, які час до часу влаштовує в діль Союзу Резервістів у Рабці. У бігу на 5 км. я прибіг до мети першим у добрім часі і в добрій формі, а це так утішило великого ентузіаста фізичного виховання і спортів, п. Андраша, власника колектури, що з власного почину дарував мені нагороду у висоті 40 зол. В мені пробудилося якесь прочуття, що ті гроші принесуть мені щастя, тому я попросив п. Андраша дати мені чвертку льосу до четвертої класи і за неї заплатив я виграну нагороду. Прочуття не ошукало мене, бо дійсно на куплене в цей спосіб число льосу впала вигра мільйона золотих.

— В дійсності одержали Ви за спортивний успіх 200.000 золотих?

— Не зовсім, бо мої товариші, пп. Ян Мрожек і Ігнаці Сенковець просили мене допустити їх до спілки, на що я згодився та віддав їм половину своєї чвертки. Так я виграв 100.000 золотих, рештою поділилися мої спільники.

— Що Ви задумуєте зробити з цією готівкою?

— Маю численну і незасібну родину, отже хочу передовсім її забезпечити життя. Щодо мене, то я з професії муляр, однак тепер бажаю би взятися до торгівлі, бо відчуваю в тім напрямі хист. Зрештою буду далі пробувати щастя в грі на льотерії, бо новий поділ льосів дає 5 частин і зменшує їх скількість зі 195.000 на 160.000, і тому ростуть шанси вигра.

У групі банком пп. Францішка Гаврона (Рабка), Яна Опалінського (Хабівка), Понсіфа Паюшка (Суха), Тадея Кобана (Хабівка), Степана Тшопла (Хабівка), Володимира Чинія (Хабівка), Петра Брозина (Хабівка), Понсіфа Свеха (Рабка) та дві жінки цих останніх. Вони репрезентують товариську спілку зложену з 20 залізничних службовиків. Ця спілка купує постійно певну скількість частин льосів, а виграю члени діляться між собою. Тому, що між ними льосами найшла чвертка ч. 17270, кожний з членів спілки дістав по 10.000 зол. Щоб улекшити їм поділ, Дирекція Польського Льотерійного Моподу замість одного чеку на 200.000 зол. поставила 20 чеків на Банк Господарства Красного, по 10.000 зол. кожний.

Члени спілки висказали велике задоволення з поділу льосів на 5 частин, бо це збільшує шанси вигра, передовсім через зредукування скількості льосів на 35.000 менше.

Власниця третьої чвертки п. І. М. з Цешина ще не зголосилась, щоб дістати вигра.

Вжні остання чвертка найшла у п. Юлії Любові, власниці масарської робітні і крамниці в Рабці. На ч. 17270 грає вона вже від кільканадцяти років і її терпеливість винагороджена. Спочатку, коли її повідомлено за вигра, прийняла вона це за жарт і повірила шойно тоді, коли запевнив її колектор.

Пані Любов залишається вірна і надалі своєму улюбленому числу і засобилась негайно в льос до першої класи сорокпершої класової льотерії, бо тягнення починається 17. лютого ц. р.

Всі вигра в тій льотерії, з мільйоном на чолі, будуть вже поділені не між чотирьох, як дотепер, але між п'ятьох граців, що — як слушно зазначили нові мільйонери — разом зі зменшеною скількістю випущених чисел зі 195 на 160.000 дуже збільшить шанси вигра.

Жахливий буревій над Галичиною.

Ніччю з суботи 29-го на неділю 30-го січня жахливий буревій, що шалів у тому самому часі також над Англією та Францією, де поробив величезні шкоди, перемінюючи цілі околиці в румовище, — пройшов і над Галичиною.

У Перемишлі та в околиці цілу суботу та зів з суботи на неділю шалів сильний вихор, що позривав дахи з багатьох домів, поперевертав комини, навіть телеграфічні стовпи. У кількох випадках наслідком вихру вибухли пожежі. Найбільше той сильний вітер дався в знаки прохожим над Сяном, куди просто не можна було прийти. У Перемишлі від багатьох літ не памятають такого вітру.

Над бориславсько-дрогобицьким басейном цей вихор перейшов у справжній буревій, який пошривав багато дерев з корінням, позривав дахи з хат, зірвав більше як двацять корон з вершинних неж. На копальні „Фавст“ звалилася вершинча вска разом з машинною галєю, на

копальні „Валішко“ вихор перекинув 3 кітлові комини і знищив кітлівню. Матеріальні шкоди дуже великі.

Цей буревій пройшов і над північною частиною стрийського повіту. Сила вітру була така велика, що перевертав на вулиці прохожих та зривав дахи. В Синевідську Вижнім зірвав частину даху з залізничного двірця та з одного магазину. Зложені на подвір'ї тартаку дошки просто вилетіли в повітря. Тому, що вітер пошривав дошки на залізничних мостах, поїзди могли посуватися тільки дуже поволі. Телеграфічний зв'язок між Синевідськом Вижнім і Сколем був довгий час перерваний, був перерваний також доплив струму в місті та на залізничних двірцях. У Синевідську Вижнім не залишився незавалений майже ні один паркан чи пліт. Матеріальні шкоди, особливо в деревних заведеннях, на підставі провізоричних обрахунків, сягають кільканадцять тисяч золотих.

Б. РОКОВИНИ володіння ГІТЛЕРА.

Німеччина веднучо відсвяткувала 5 роковини приходу до влади націонал-соціалістичної партії. Мін. Геббельс виступив перед мікрофоном велику промову до молоді. Гітлер роздав літературні нагороди, багато осіб в армії та в партії дістало аванси. Вечором відбувся сноточний похід по під Брандербурзьку браму.

По широкому світі.

Японський віцеміністр закордонних справ перепросив американського посла за нещодавні інциденти з американським секретарем посольства Аллісоном та обіцяв пократувати пошани.

Синдикат французьких металевих робітників, що є під комуністичним впливом, висловився проти нового „кодексу праці“. З огляду на труднощі у суспільних справах робітників, недалеко крізу Шотанового уряд.

В Італії святкуватимуть завтра 15. роковини оснування фашистської міліції.

Французьке міністерство летунства вислало делегацію зложену з 5-ох осіб до Англії, щоб вона познайомилася з англійськими методами продукції літаків.

Перед литовським воєнним судом у Варшаві стало 5 осіб під замітом комунізму.

Румунський уряд хоче переставити змін прізвищ за минулих 20 літ.

СВЯТО КРУТ.

Зайнізоване перед кількома роками цю ською молоддю свято в пам'яті бою під Крутами, стало тепер загально поширеним святом. Треба признати, що молоді вкладають в це енергію в те, щоб Крутянські Свята якомога краще і цілі заходи вичаються.

Заходами львівської молоді Свята „Крути“ пройшло цього року особливо урочисто. У п'ятницю, тобто в напередвечір роковин Крути, панакхиди у всіх львівських церквах, прозвонили вже в попередньому числі громадянства у тих панакхидках була така ва, що присутні не вміщались у церкві.

В неділю, 30. ц. м. відбувалися у Львові тієї нагоди академії та святочні сходи в них товариствах.

ПРОПАМ'ЯТНА ТАБЛИЦЯ В АКАДЕМІчному ДОМІ.

В суботу, 29. січня ц. р. в ак. Академічному Домі відкрили Пропамятну Таблицю Героїв, що полягли під Крутами. На церемонії відчитано Декларацію Молоді, співання національного гімну присутні вали пам'яті Героїв двохилинною промовою виступив ред. Володимир Боні, пам'ятну Таблицю посвятив жид д. д. др. Гриньох. На закінчення свята з участю молоді та представників студентства, відспівали пісню „Боже, Мати, Єдиний“.

АКАДЕМІЯ В „НАРОДНОМУ ДОМІ“.

З більших імпрез треба відзначити Академію у великій залі „Народного Дома“, заходами Українського Студентського Комітету. Сала була вквітлена головню молодю обох полів. Тому зачалася майже точно, перші три години серед гамору публіки, як думали місцями.

Ввесь час Академії сцена була занята на підвищенні стояли три студентської Драматичної Студії у сніжних одягах. Зліва на підвищенні стояли дурист (16-ка). У глибокій мисці Хор „Бандурист“ під проводом О. Бача виконав пісні: „Чорна річка втече в гору жито“, „Тим зліз Крут“ і „Віра в роки“. Виконання цих трьох пісень було рівні, хоч були й деякі недоліки, що це було наслідком незначного хору.

Члени Студентської Драматичної виконали три рецитали: „Дім Боні Тичини (М. Боніорків)“, „Соло в ліжжана (О. Ніколішин)“ і „Чайка“ — ішенка (І. Кобзар); крім цього виконали картини: „Намисто“ — В. Дашук і В. Дашук та „Віра в бою“ — Косаченко В. Косаченко В. на, О. Фролаківна та Я. Микола. оформлення В. Косаченко.

В другій частині виступили студентів під проводом п. К. Косаченко 8 бандуристів. Думу про виграш

...а К. Місевич, "Чого плачеш, Україно" — у Гонта, Кателю бандуристів виконала „Од Море“, „Стоїть вяр“ та низку стрілецьких пісень. Могутнє „Слава героям“ у виконанні „Бандуриста“ закінчило цю Крутанську Академію, що тривала рівно годину.

Воронички таких імпрез повинні подбати про більш салю, щоб не було такого натовпу. Багато осіб з білетами вернулося домів вперед перед закінченням салю. Їх місця зайняли ті, що мали змогу скоріше переплатити крізь гардеробу.

ПОКЛІН УКРАЇНСЬКИХ РОБІТНИЦЬ ГЕРОЯМ ЗПІД КРУТ.

Українське робітничче жіноцтво, організоване в Товаристві Українських Робітниць „Будучність“ у Львові, гідно відзначало пам'ять Крутанських Героїв в неділю 30. січня ц. р. в 7. годині у своїй доміції при вул. Соборського 28. На веч. у своїй доміції при вул. Соборського 28, о. Святий сходили відкрити провідник Т-ва, о. Святий Дурбак короткою промовою про цю патрістичну та закінчив візванням до однієї з відомих пам'яток в пам'ять Героїв, що лягли під Крути.

Прегарний змістом і формою реферат про ціх під Крути виконала п. Л. Шавлюкова, Хор і під Крути національних одягах зі Стрийсько-Кручан під умовним провідом п. Г. Тарнавця, який виконав удатно низку стрілецьких пісень. Замішували: п. Олі Карайлівна („Крути“ — „Будучність“), п. М. Шеремета („Пісня“ — „Олеся“) і п. Бабій, п. Стрийська („Під Крути“ — „О Бабій“). Демонстрації всі у народних одягах зі Стрийсько-Кручан Т-ва „Будучність“. Висхідні промови в тепліх, патрістичних словах Пресвятого в Ісуса Христа Будка, куратор і опікун Т-ва „Будучність“. Національним гімном закінчило з величчю мін святотні сходили.

В ІНШИХ ТОВАРИСТВАХ.

Ботинський Святий відбувся ще в Читальній „Просвіті“ на Личаковій заходом „Орлів“ ім. кн. Юрія в Т-ві „Святий“ в Читальній „Просвіті“ в Городицькому і в Т-ві „Орлі“.

НОВИЧКИ.

Навчання футура тільки у Юліяно Глузського, Львів, пл. Капітульна 3. 1., телефон 84-46.

Вит від лютого 1936 р. провадить Українське Захоронка в Дрогобичі першу і єдину львівську колектуру Польського Монополію Захоронка. Дохід з розпродажі львівських оберток на утримання дітей-сиріт приміщених в цей захоронка. Українські Громадяни, які грають у державній лотерії, повинні підтримувати колектуру і тільки в ній купувати львівські приміщення до придбання фондів на утримання сиріт у Захоронці. — Замовлення львівських складаними (блякетками) ПКО Львів Т-ва Українська Захоронка, Дрогобич, ул. 6в. 205 2-2

Залізнична збірка. Делегати на Загальний Збір Рідної Школи одержать у поворотній до Львова 50% залізничної збірки до місця відходу. Головна Управа Рідної Школи.

Виступ п-і Л. Шмерковської-Приймкової. 22. лютого ц. р. у залі Ріжнородностей в 12.30 год. почуємо Середньовічні Легенди з життя Христа у стилевому виконанні нашої відомої співачки Івани Шмерковської-Приймкової. Твори ці з репертуару Івет Гільберт виконає перший раз у Львові. Імпреду Львівський Тов. Приятелів Музики, яке починає розвивати активну діяльність на музичному фронті. Хорові точки виконає хор проф. д-ра Свистула.

Розбудовують львівську політехніку. Вже в кінці ц. р. мають почати розбудову львівської політехніки. В першу чергу мають збудувати для львів'ян: Механічної Довідної Стації і Контори Обробки Металів.

Початок руху у Козовій. У поштово-телеграфній конторі уряд в Козовій, бережансько-львівській залізниці, заклади підключення телефонів і телеграфних ліній замість дотеперішньої в обмеженій кількості.

Шай потегнуло на лаві обвинувачених. На лаві обвинувачених перед окружним судом у Львові цього разу разом ті, що звичайно тільки мають обвинувачення. Був це цілий погоняк мовляв покій в Соколові, з командиром Шейном Солоником на чолі, що підняв на заповнення урядовою владою, якою він користувався конституційним тим, що побачив, як багато людей до візантійських, яких він хотів, тому що візантійські були суверенні. Не можна було довести вини обвинувачених, але урядові їх від вини і кари.

— Львівська хроніка. Вийшов з дому і не вернувся 14-літній шкільський помічник Омелья Клячик, замешкалий при Любимській дорозі 12а. Родина за ним шукає. — На забаві у Кузьмарковій вмер нагло на удар серця 44-літній службовець заведення для умово недужих Густав Гайслер. — Купцеві Маврикієві Френкелю (Жовківська 83) вкрали 220 доларів. Підозрюють у тому послугачку Софію Олійник, яка втікла.

— Краєва хроніка. В часі полювання з нагінкою, яке уладине піднявесь фільварку Березовиця Велика коло Тернополя Станіслав Загурський, гаєвий Ференс ціляючи у зайця застріляв 16-літнього Івана Лесюкова, що брав участь у нагінці. Лесюків умер на місці. — Коло Палагич. повіт Товмач, попала під поїзд 63-літня Петронія Бернандка з Клубівців. Вона була глуха і не чула надїзжаючого поїзду, який переїхав її на смерть. — У Горожанській Малій, пов. Рудки, у шкільному будинку зайнялася стеля внаслідок лихої будови печі. Огонь погасили. — У Бережках на вулиці застріляв хтось б. вольного совітського консуляту у Львові, Івана Басару.

— Жив 104 роки. У Старому Місті під Лежайськом умер Вавжинец Доленга, що народився у 1834 році. Старик до останньої хвилини тішився черствим здоров'ям, ще на кілька днів перед смертю рубав дрова. Дочекався уже праправнука.

— В Нотені вода прибуває. Найбільший прилив води занотувала гідрографічна станція в Нотені під Черніковом. Вода у тій місцевості виступила з берегів і зробила велике озеро. В декотрих місцевостях вода доходить вже до людських осель.

— Ревізія у литовського діяча. Поліція перевела ревізію у відомого литовського діяча Кс. Віскомта у Вільні. В часі ревізії заквезціоновано деякі папери та акти.

— Таки дочка. Хоч голівці може вольти були, хочби так для самої змін, дочекались мужеського престолонаслідника, то вістку про те, що кн. Юліяні народилася дочка, прийняли вони з великими радіощами. Цю вістку проголосила салва 51 гарматних вистрілів. В Амстердамі та інших містах Голландії вийшли на вулиці юрби людности, що радісно маніфестували на честь королівського дому і кн. Юліяні.

— Б. цісар Вільгельм має 79 літ. Б. німецький цісар Вільгельм II святкував у Дорі 79-ті роковини своїх народин. Всі члени давнього пануючого роду Гогенцолернів склали йому побажання.

— Конкурс на пам'ятник Вохліському. У Празі проголосили закритий конкурс на пам'ятник відомому чеському поетові Вохліському. Збірка на ту ціль дала досі 160.000 кч.

— Проф. Шмідт поведе наукову експедицію. Недавно появилася була вістка, що відомий дослідник підбігунових околиць проф. Шмідт поїде теж в неласку більшовицької влади. Та ось часописи пишуть, що рада народних комісарів ухвалила, щоб проф. Шмідт станув у провозі експедиції, яке має дійти до стації „Північний Бігун“, що знаходиться на великанській ледовій кризі.

— Наукова експедиція заблудила. Американська наукова експедиція, що вибулася на дослідження лісів та джунглів на рікою Куюмі в андійській Гуні, заблудила і радіовими сигналами С. О. С. знаєє ратунку. Боазилійський уряд має наслати на пошукачку за ними літак, що зістартує з Джорджтаун, віддаленого від джунглів на рікою Куюмі 800 км.

— По американськи. На очах 700 портowych робітників які чекали на тиждень виплату, чотирьох уоружених в скорострілі бандитів увійшло до бюра „Міжнародної Торговельної Спільноти“, що знаходиться у найбільш оживленому місці побережжя Галсону. Стероризувавши персонал, заграбили 24.000 доларів та втікли на краденому вантажному самоході.

— Фальшиві гроші у Литві. У шлій Литві по'явилися у більшій кількості фальшиві 10-літні банкноти. Поліції не вдалося досі впасти на слід фальшивників. Людність зі страху перед фальсифікатами взагалі не хоче приймати 10-літвові банкноти.

— Жерти пожежі в копальні. В часі пожежі в копальні вугля в місцевості Кільсін біля Глевго втрачено життя 9 гірників.

— Ограбили англійський банк у Пекіні. Шайка міжнародних бандитів, до якої належало двоє американців та кількох інших чужинців, напала на англійський банк у Пекіні та заграбила понад 110 тисяч єн і багато вартюних паперів. Китайська поліція, що виконала крийку бандитів, звела з ними важку боротьбу, причому одного вбила і десятиох арештувала. Поліція перекона-

на, що цією бандою кермували комуністичні агенти.

— В роковини червоної армії. Штаб червоної армії Далського Сходу придумав оригінальний спосіб, щоб ушанувати двадцятилітні роковини червоної армії, які припадають на 23. лютого. А саме з Хабаровська виїде до Москви полк піхоти, що пройшовши 7200 км, дороги, зложить звіт Сталінові. Якби цей полк робив 40 км, де'но, то прийшов би до Москви по 180 днях, тобто малоощо не за пів року.

— Італійські капітали в Абіссинії. Майже всі італійські акційні спілки, що повстали з метою експлоатації природних багатств Абіссинії, в останньому часі значно збільшили свої закладові капітали. Згідно з останніми обрахунками, у підприємствах, які працюють на терені Абіссинії, вложено коло 500 мільонів лірів.

Дописи.

Львів

Повітовий Луг у Львові. Колись, у довоєнних часах Повітова Сіт у Львові стала адром Сивої Організації, що відіграла таку поточну роль в нашої повій історії, в наших автозвичайних аматаніях. Не монте аччїна має львівський повіт і сьогодні. Тому той повіт, разом із серцем нашого національного життя Львовом, стопа усе в центрі найважливішої уваги лугового провозу. (В селі Пізберіці, львівського повіту, експлоата 25. березня 1925 р. перший Луг). Догад літа сама Головна Старшина Великого Лугу завідувала всіми луговыми справами львівського повіту. Але в ростом Лугової Організації в пілому краю та в поширенні агента Головної Старшини Великого Лугу заміра потреба створити для львівського повіту окремішній організаційний апарат, на оразок пілого краю. — Повітовий Луг. З ініціативи Головної Старшини Великого Лугу відбувся 10. грудня 1937 нарада представників місцевих Лугів львівського повіту. Народа постановила асигнувати львівський Повітовий Луг, вибрала тимчасовий Організаційний Комітет та доручила йому подати свої висновки в тій правлі формальности. На Основний Загальний Збір лавчатики наредз дель 16. січня 1938 року. І справді того дня відбувся у доміції Великого Лугу у Львові при вул. Коперника ч. 5 Основний Загальний Збір львівського Повітового Лугу з такою програмою: 1) Відкриття, 2) З'ясування Тимчасового Організаційного Комітету, 3) Положення статуту, 4) Вибір Повітової Старшини, 5) Ухвала висоти львівської збірки, 6) Внески і запити, Народи Зіду від дир. Іван Багдай, протокол створила студент університету Талей Загородний, Відкриття Збір дир. Багдай, як голова Тимчасового Організаційного Комітету, позая короче відомості з підготовчої праці. Секретар Загородний відчитав і пояснив містювані параграфи статуту про Повітові Луги. Після цього Збір ухвалив одностайно асигнувати львівський Повітовий Луг в особом Повітової Старшини у Львові. З черги протупує Збір до вибору Повітової Старшини. Лістоу кандидатів викотувала комісія-матка, до якої увійшли: Нахоненний, Мота, Харченко, Шур, Загородний, Підгірний і Тернавський. Відіно в проповіді комісії-матки либрав Збір асигнувати органи львівського Повітового Лугу у такому складі: Повітова Старшина: голова — дир. Іван Багдай, заступники голова — Павло Харченко, секретар — Талей Загородний, члени — Василь Кміть і Олександр Сивонько; заступники — Іван Мороз, Костя Підгірний і Осип Тарнавський; Контрольна Комісія: Василь Шур, Осип Мота і Григорій Гладкий; заступники — Ілько Кочал і Василь Шавель. З відомішого вибору промовою секретар „Вістей в Лугу“ дир. Іван Юшпич. Він привітав членом Повітової Старшини ідеологію та завдання Лугової Організації, відіно, закінчив організаторів Лугів перед історією парадом, закрів до жертвенної патрістичної праці та відіно, сподівання, що Повітова Старшина львівського Повітового Лугу виконає свої завдання, стане правом організаційної праці для краю і притягнеться до ад'юванції Ідеалу Лугової Організації. Голова дир. Іван Багдай подякував за довіря, пообіцяв широкі прапозити для львівського повіту та обговорив фінансові потреби Повітового Лугу. Після його промови ухвалив Збір членську вкладку від кожного місцевого Лугу для Повітового Лугу по 18 зол. річно, платити по 1.50 зол. у перших п'яти літах кожного місяця. Голова Великого Лугу др. Дашкович дав повідомлення про організаційні справи Товариства. Дир. Іван Юшпич обговорив потребу поширення „Вістей в Лугу“ та переміш лугового опиту в достояння на тиждень. Відіно, дав також мовені Лугу до об'єкції в комісії для боротьби з неписьменністю при місцевих школах „Просвіти“. Комітетом повітової голови дир. Іван Багдай та відіно, лугового саму „Од в Луві.“ закінчив 5. годині наради Загального Збору львівського Повітового Лугу.

Хто забуває про свій обов'язок супроти Юшпичу „Просвіти“, той забуває про майбутнє доло Наші.

